



Η ΞΕΡΟΒΡΥΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 1 • 28 - 2 - 2017 • ΕΤΟΣ 1^{ον}

ΘΕΣΠΙΕΣ, ΣΑΒΒΑΤΟ 9/1/2016

Εγκαίνια της αίθουσας «ΑΙΘΟΥΣΑ ΙΑΤΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΠΡΟΥ»

Ομιλία ιατρού κ. Βασιλείου Κάπρου

στα εγκαίνια της αίθουσας, που φέρει το όνομά του, στις Θεσπιές, το Σάββατο 9-1-2016!!! Η αίθουσα έγινε με χορηγία του, στο παλιό Δημοτικό Σχολείο των Θεσπιέων, που αργότερα στέγασε το Δημαρχείο των Θεσπιών.

Συγκεκριμένα δημιουργήθηκε ένας πολυχώρος, με οπτικοακουστικό υλικό, καρέκλες, βήμα, κλπ, για ομιλίες, προβολές και άλλες εκδηλώσεις.

Σας ευχαριστώ, που με τιμήσατε με την παρουσία σας, στην σημερινή σύναξη, αφήσατε τις δουλειές σας, τα ραντεβού σας για να αρωθείτε εδώ, είναι τιμή μου μεγάλη. Δεν θέλω να σταματήσω εδώ, θέλω να προσθέσω, ότι ιδιαίτερες ευχαριστίες αποδίδω στον Δήμαρχο Κ. Γεώργιο Ντασιώτη, στον Πρόεδρο κ. Νικόλαο Χατζή, και Αντιπρόεδρο κ. Χαράλαμπο Παπαδομαρκάκη, του Τοπικού Συμβουλίου Θεσπιών για την εποικοδομητική συνεργασία, καθώς και τον επιβλέποντα μηχανικό κ. Δημήτρη, για την δωρεάν επίβλεψη του έργου. Επίσης ευχαριστώ τον κ. Χαράλαμπο Μπουζίκα για την αμέριστη βοήθεια. **Σας ευχαριστώ και πάλι...** δεν κοροϊδευτικά, ξέρω ότι θα πεθάνω... όμως έξω από τις ευχαριστίες, μου φέρατε σεισμό στον συναισθηματικό μου κόσμο, διότι θυμήθηκα ότι πριν 90 χρόνια που με έφερε η αδελφή μου η μεγάλη να με παραδώσει στην δασκάλα, την δασκάλα την Βάσω. Η κ. Βάσω μας περίμενε στην πόρτα, εγώ καλομαθημένο ως το δέκατο παιδί της Ανδρομάχης, δεν ήθελα να ξεκόψω εκεί από το μυαλό της οικογένειας. Η κ. Βάσω είχε καραμέλες, εγώ μάλλον φορούσα μια πονκαμίσια από ντρίλι, το ντρίλι τότε ήταν μεγάλη υπόθεση, όποιος φορούσε ντρίλι ήταν πλούσιος, εγώ λοιπόν φορούσα μια πονκαμίσια από ντρίλι με δυο τσέπες, ...ήρθα εδώ και έκλαιγα, δεν θέλω..., δεν θέλω... Η κ. Βάσω έβγαλε καραμέλες μου έδωσε, και μου έβαλε και δυο στις τσέπες, τώρα αν φορούσα βρακί δεν το θυμάμαι, θυμάμαι όμως αυτή την εικόνα, επομένως ανεμοζάλη συναισθημάτων, και τα 90 χρόνια που μεσολάβησαν έκτοτε, έχω και θετικές αναμνήσεις και αρνη-



τικές. Δεν περίμενα να τελειώσω ένδοξα, με δοξάσατε σήμερα, και ότι και να πω και να κάνω κολακεύτηκα. **Και πάλι σας ευχαριστώ!!!** Έφτιαξα αυτό το φουρτίκι, φουρτίκι θα το λέω εγώ, όχι για να γεννούν οι κότες αλλά για συγκεντρώνονται ιδέες, να συγκεντρώνονται γνώμες, να αλλάζουμε λίγο τακτική, και να ξέρετε ότι ο άνθρωπος δεν ζει μόνος του... μου έλεγε ένας πολύ πλούσιος χτες... εγώ θα σου δώσω 50 δις, τρεις, αλλά θα μείνεις σε ένα βουνό μόνος σου; Θα κάτσεις; Απαται, απάται, θα με φάνε οι λύκοι, τότε δεν είναι μόνο το χρήμα το παν, προέχει η μίξη αισθημάτων και λογικής, σε μια κοινωνία που εμείς την φτιάξαμε, εμείς την χαντακώνουμε, και εμείς θα την ξαναφτιάξουμε. Τώρα περνάμε μια κρίση, τα βάλαμε ακόμη και με τους φυσικούς νόμους, οι νόμοι οι φυσικοί έχουν πάντα ένα προορισμό, δεν είναι τυχαίοι, γιατί λοιπόν το κάνουν αυτό, για να πάρουν ψήφους, ακόμα δεν μολύνθηκαν, γιατί ούτε στην ρητορική μειονεκτώ, ούτε δικηγόρος έγινα, ούτε μεσότης έγινα, ούτε πολιτικός έγινα, ούτε μίλησα πολιτικά, οι πολιτικοί να κάνουν την δουλειά τους και να βάλουν ένα φρένο... **Πάλι σας ευχαριστώ,** και εύχομαι αυτό το φουρτίκι, να γίνει το φουρτίκι το πραγματικό, να μαζεύει ιδέες, να μαζεύει συζητήσεις, μήπως καταφέρουμε και φτιάξουμε ανθρώπους. Αυτά.

Ομιλία του προέδρου του Τ.Σ. των Θεσπιέων

κ. Νικόλαου Χατζή,

στα εγκαίνια της αίθουσας «ΑΙΘΟΥΣΑ ΙΑΤΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΠΡΟΥ», στις Θεσπιές, το Σάββατο 9-1-2016!!!

Κύριε Δήμαρχε, Κύριε Πρόεδρε του Δημοτικού Συμβουλίου, Κύριοι Αντιπρόσωποι της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, Κύριοι Δντες των Σχολείων μας, Κύριοι Πρόεδροι των Συλλόγων μας.

Αιδεσιμώτατε, Κυρίες & Κύριοι.

Εκ μέρους του Τοπικού Συμβουλίου της Κοινότητας Θεσπιών του Δήμου Αλιάρτου-Θεσπιέων, Σας Καλωσορίζω και Σας εύχομαι «ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ» και Ευτυχισμένο το 2016, με Υγεία και Ευτυχία για εσάς και τις οικογένειές σας. Συγκεντρωθήκαμε εδώ σήμερα στην υπέροχη αυτή αίθουσα που τόσο έλειπε από τον τόπο μας για να τιμήσουμε τον Χορηγό μας, τον Συγχωριανό μας ΙΑΤΡΟ ΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΚΑΠΡΟ. Τον ευχαριστούμε από καρδιάς για την γενναϊόδοξη χορηγία του και του Ευχόμαστε υγεία, για να τον έχουμε τακτικά κοντά μας, για να μας χαρίσει και άλλες τέτοιες συγκινήσεις.

Επίσης θα ήταν παράληψης μου αν δεν αναφερόμουν και σε δυο άλλα πρόσωπα: Τον ανιψιό του κ. Θωδωρή Κάπρο καθώς και στον ανιψιό του Θωδωρή κ. Δημήτρη Ραγιά, τον επιβλέποντα μηχανικό. Τους ευχαριστούμε πολύ διότι χωρίς την βοήθειά τους δεν θα είχε υλοποιηθεί το όλον έργο.

Θα ήθελα επίσης να σας ενημερώσω για την



απόφαση του Τοπικού Συμβουλίου, με την οποία θα ονομάζεται στο εξής η αίθουσα αυτή, σε «ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΟΛΛΑΠΛΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΙΑΤΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΠΡΟΥ».

Τέλος θα σας παρακαλούσα να χαρίσουμε απλόχερα το θεσμό μας χειροκρότημα στον «Πατριώτη μας Χορηγό κ. Βασίλειο Κάπρο», σε ένδειξη ευγνωμοσύνης και αγάπης προς το πρόσωπό του.

Σας Ευχαριστώ!!!

Ομιλία Δημάρχου Αλιάρτου-Θεσπιέων,

κ. Γεωργίου Ντασιώτη

Κυρίες και Κύριοι,

Στην μέχρι τώρα διαδρομή μου, είτε ως Εκπαιδευτικός, είτε ως Δήμαρχος, έχω εκφωνήσει δεκάδες ομιλίες και χαιρετισμούς που άλλοτε εύκολα και άλλες φορές πιο δύσκολα συνέτασσα.

Ομολογώ πως ετούτη τη φορά, για την παρούσα ομιλία δυσκολεύτηκα πάρα πολύ και θα μου επιτρέψετε να σας εξηγήσω γιατί.

Η πρώτη μου δυσκολία ξεκίνησε από το γεγονός πως αναζητούσα τι περισσότερο από ένα ειλικρινές **ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ** θα μπορούσαμε να πούμε σε έναν άνθρωπο που με μεγαλειώδη ανιδιοτέλεια προσφέρει σημαντικό τμήμα της περιουσίας του για κοινωνική σκοπό; Και αν πούμε οτιδήποτε περισσότερο.. αρκεί για να εκφράσουμε την κοινή ευγνωμοσύνη που αισθανόμαστε;

Μια άλλη δυσκολία έγκειται στο γεγονός πως ο δωρητής μας, ο Ιατρός κος Βασίλειος Κάπρος, είναι ένας σεμνός άνθρωπος, που... κατά παρέκκλιση της συνηθισμένης πρακτικής αισθάνθηκε ο ίδιος την ανάγκη να κάνει κάτι σπουδαίο για το χωριό του.

Στα πλαίσια αυτής του... της ανάγκης λοιπόν, καλύπτει και μια επίσης επιτακτική ανάγκη της τ.κ Θεσπιών να αποκτήσει μια σύγχρονη αίθουσα πολλαπλών χρήσεων.

Το αναφέρω αυτό γιατί η συγκυρία ευνοεί την πλήρη αξιοποίηση αυτής της αίθουσας, καθόσον... και οι δυναμικοί σύλλογοι του χωριού μπορούν να την αξιοποιήσουν, αλλά και ο Δήμος Αλιάρτου-Θεσπιέων, μέσω του «ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΛΑΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ» θα την αναδείξει.

Οι δυσκολίες μου συνεχίστηκαν ψάχνοντας να βρω τα **κίνητρα** αυτής της δωρεάς αλλά ομολογώ πως δεν βασανίστηκα πολύ. Γιατί:

• Είναι βέβαιο πως αποκλείεται εξαρχής το κίνητρο του οικονομικού ή κάποιου παρόμοιου συμφέροντος του δωρητή και αυτό δε χρειάζεται εξήγηση. **Το καταλαβαίνουμε όλοι.**

• Επίσης είναι βέβαιο πως δεν υπάρχει κίνητρο προβολής και διαφήμισης του ιδίου. **Δεν το έχει καμία ανάγκη.** Και

• Δεν πάσχει από επιβεβαίωση, **ύστερα από**

μια μακροχρόνια και σπουδαία πορεία.

Άρα λοιπόν τι θα μπορούσε να είναι το κίνητρο;

Επιτρέψτε μου να κάνω μια αναφορά σε κάποια γεγονότα, στα οποία είμαι σίγουρος πως θα συμφωνήσετε και από αυτά ελπίζω να καταφέρω να αναδείξω την αφετηρία του δωρητή μας.

Βρισκόμαστε σε έναν ιστορικό χώρο, **στις Θεσπιές**. Ο οποίος είναι φορτισμένος ιστορικά από μια σπουδαία κληρονομιά, που **δεν ξεπερνά αλλά** τα γεωγραφικά του όρια αλλά αγγίζει τα όρια της παγκοσμιότητας.

Η κληρονομιά αυτή δεν είναι κάποιο μνημείο ή κάποια ερείπια που ο χρόνος τα φθείρει, **αλλά μια ιδέα** που γίνεται πάντα πιο επίκαιρη και αναγκαία. **Η ιδέα της προσφοράς χωρίς υστεροβουλία, του εθελοντισμού και... αν χρειαστεί, της θυσίας.**

Είναι η **ίδια** ιδέα που οδήγησε τους 700 Θεσπιείς στις Θερμοπίλες να πολεμήσουν, αλλά κυρίως που τους οδήγησε στην απόφασή τους να **μείνουν** μέχρι τέλους επειδή το ήθελαν, **αν και γνώριζαν ποιο θα είναι το τέλος.**

Η εθελοντική προσφορά, **κυρίες και κύριοι**, έχει ιδιαίτερη και μεγάλη αξία, επειδή ακριβώς έχει ανιδιοτελή χαρακτήρα.

Ακόμη μεγαλύτερη αξία αποκτά, όταν εξ αιτίας της βελτιώνεται η ζωή ενός κοινωνικού συνόλου και **αν αυτή** η βελτίωση ξεπερνά το χρόνο μιας γενιάς τότε καταγράφεται ως **ιστορικό γεγονός** και αποκτά τη θέση που της αρμόζει μέσα στην ιστορία.

Οι 700 Θεσπιείς δημιούργησαν αυτή την παράδοση, που με κάποιο τρόπο διαχέεται στην ιστορία και... θα ήταν **ιστορικό παράδειγμα** αν αυτή η παράδοση δε συνεχιζόταν στο χώρο που έζησαν εκείνοι που τη δημιούργησαν.

• **Ως καθηγητής**, η πρώτη μου μετάθεση ήταν στο Γυμνάσιο των Θεσπιών, σε ένα όμορφο πετρόκτιστο κτήριο με τεράστιο περιβάλλοντα χώρο, στο οποίο υπηρέτησα επί οκτώ συνεχόμενα έτη.

Κεντρική ομιλία

Χαράλαμπος Γ. Μελισσάρης,

στα εγκαίνια της «Αίθουσα ιατρού κ. Βασιλείου Κάπρου», στις Θεσπιές την 9-1-2016.

Εκλεκτοί προσκεκλημένοι,

Δύο πράγματα είναι για μένα σήμερα, που βρίσκομαι στη θέση αυτή, άκρως συγκινητικά συνάμα δε και τιμητικά. Η συγκίνηση προέρχεται κυρίως από το γεγονός ότι εδώ σ' αυτήν την αίθουσα έμαθα τα πρώτα μου γράμματα από την αγαπημένη μας Δασκάλα, την αείμνηστη κυρία Μαρία, που με υπομονή απειριόριστη, με αγάπη συγκινητική επέμενε να μάθουμε ότι το γ+α=γα, τ+α=τα όλο μαζί μάς κάνει γάτα και όχι μάτσα, όπως την γνωρίζαμε στη δεύτερη, παράλληλη με τη μητρική μας γλώσσα, δηλαδή τα αρβανίτικα.

Τούτη η αίθουσα, όμως, τότε, ως μοναδικό της εξοπλισμό είχε ένα μαυροπίνακα, ένα ετοιμόρροπο τραπέζι με την ψάθινη καρέκλα, τα πολυδενδρά ή διέδρα θρανία μας και τις φωτογραφίες των ηρώων της επανάστασης αναρτημένες στους τοίχους. Πάνω στο τραπέζι και σε περίοπτη θέση και η απαραίτητη βέργα από αργιελιά με τους πολλούς κόμπους, απαραίτητο όργανο για την παιδαγωγική αντίληψη της εποχής εκείνης, ότι το «ξύλο βγήκε από τον παράδεισο».

Συνέχεια στη σελίδα 2

Συνέχεια στη σελίδα 2

Κεντρική ομιλία Χαράλαμπου Γ. Μελισσάρη, στα εγκαίνια της «Αίθουσα Ιατρού κ. Βασιλείου Κάπρου», στις Θεσπιές την 9-1-2016.

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Σήμερα, τούτη την ώρα, βρισκόμαστε σε ένα άλλο περιβάλλον, σε έναν άλλον κόσμο. Η φτωχική αίθουσα των παιδικών μας χρόνων διαμορφώθηκε σε μια υπερσύγχρονη αίθουσα πνευματικού κέντρου, πολιτισμού, πολυχώρος διαλέξεων, παιδαγωγικής, καταφύγιο όσων, στις δύσκολες μέρες που ζούμε, ζητούν διέξοδο ψυχής, σκέψης και πνεύματος. Και αυτό το θαύμα, τεχνολογικό αλλά κυρίως αγάπης, είναι έργο του σεβαστού γιατρού και αγαπημένου Θείου Βασιλή Κάπρου.

Τι να πει κανείς για τον Γιατρό! Ένας άριστος επιστήμονας, αυτοδημιούργητος, υπηρέτης της δύσκολης επιστήμης, της ψυχιατρικής, αλληλέγγυος, ανθρωπιστής από τα πέτρινα χρόνια, τα προκατοχικά, της κατοχής, του εμφυλίου μέχρι και σήμερα. Από παιδί ήταν πνεύμα ελεύθερο, ανυπότακτο, αρετές για τις οποίες διώχθηκε και ταλαιπωρήθηκε, όπως και ο αδελφός του, ο Θεοδωής, που εκείνος, όμως, και δολοφονήθηκε.

Βαθύτατα πνευματικός άνθρωπος, με πνευματικότητα που ως αύρα αποπνέει μέσα από την ψυχή του και ως θετική ενέργεια διοχετεύει στις ψυχές των συνμηλητών του και των ασθενών του.

Είναι από τους λίγους, από όλους εμάς, που αναζητήσαμε τρόπους να ζήσουμε μακριά από το χωριό που πάντα σκεπτόταν και σκέπτεται τον τόπο όπου γεννήθηκε και τους ανθρώπους του από την παιδική του ηλικία μέχρι και σήμερα. Και αυτό το χρονικό διάστημα εκτείνεται σε έναν, περίπου, αιώνα, όπως ο ίδιος, χαριτολογώντας, λέει.

Δεν είναι, βέβαια, αυτή η αγάπη απλώς ένα λόγος για τον Γιατρό. Είναι και πράξη. Πάντα ήθελε να προσφέρει, κυρίως για τη μόρφωση των νέων του χωριού μας. Έκανε προσπάθειες για τούτο, αλλά πολλές από αυτές έπεσαν στο κενό, από αμέλεια κάποιων υπεύθυνων παραγόντων του χωριού και, για να είμαι πιο αντικειμενικός, από όλους μας. Ίσως γνωρίζουμε το πρότυπο εργαστήριο πληροφορικής που με δικά του έξοδα δημιούργησε στο Γυμνάσιο-Λύκειο, που δεν έχει τίποτε να ζηλέψει από τα εργαστήρια άλλων Σχολείων, ακόμα και των πιο πλούσιων ιδιωτικών.

Είπα «ίσως γνωρίζουμε», γιατί ο Γιατρός είναι πάντοτε της άποψης «να μην γνωρίζει το δεξί χέρι τι πράττει το αριστερό». Δεν θέλει προβολή, επαίνους, ούτε ευχαριστίες για όλα όσα κάνει, που τα υποχρεώνει η ψυχή του, η αγάπη του για τη γενέτειρα και για τους νέους. Έτσι και ως Γιατρός πορευόταν και σε ό,τι αφορά στους συμπατριώτες του είχε καταργήσει την αμοιβή του.

Τον τελευταίο καιρό σκεφτόταν τι θα μπορούσε ακόμα να προσφέρει στο χωριό του, σε όλους μας, στα παιδιά μας και στα εγγόνια μας. Να προσφέρει πάντα, βέβαια, ανιδιοτελώς και χωρίς καμιά υστεροβουλία. Τούτο το αναφέρω, γιατί πάντοτε γύρω από τέτοιες συμπεριφορές πλανάται η δυσπιστία και η καχυποψία.

Και κατέληξε ότι θα ήταν σκόπιμο, ωφέλιμο και χρήσιμο να αξιοποιηθεί μια από τις αίθουσες του Σχολείου μας, που από τότε που έπαψε να είναι η έδρα του Δήμου Θεσπιέων, έμεινε ανεκμετάλλευτη, θύμα του χρόνου και της φθοράς που εκείνος δημιούργει.

Έτσι, με τη βοήθεια κυρίως του Θεοδωρή Κάπρου, του ανιψιού του, και άλλων που δεν έχει σημασία, αν δεν γνωρίζουμε ποιοι είναι, προέκυψε αυτός ο χώρος. Χώρος κατάλληλος, όπως προανέφερα, για κάθε πνευματική εκδήλωση.

Ζούμε σε μια εποχή βαθύτατης κρίσης. Κρίσης πολιτιστικής, ηθικής, κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής. Αναζητούμε την ηρεμία μας, αλλά είναι δύσκολο εκείνη να επιτευχθεί με τη βελτίωση μόνο των οικονομικών μας. Το ισχυρό όπλο για την εξέοδο από αυτήν αποτελεί ο πολιτισμός. Και σ' αυτόν τον τομέα η Πατρίδα μας υπερτερεί και υπερέρχει όλων των δήθεν προηγμένων χωρών. Και τούτο δεν είναι εθνικιστική και αρρωστημένα πατριωτική άποψη. Είναι άποψη όλων των πνευματικών ανθρώπων απανταχού του κόσμου, που θαυμάζουν και ομολογούν την υπεροχή του ελληνικού πολιτισμού ανά τους αιώνες. Γι' αυτόν τον πολιτισμό, που κυρίαρχη αξία του είναι η ελευθερία, αγωνίστηκαν και οι 700 Θεσπιείς στις Θερμοπύλες, για τους οποίους επαιρόμεθα, αλλά καθόλου δεν ετίμησε η μεροληπτύσα ιστορία. Εκείνοι έπεσαν «πειθόμενοι όχι τοις 'κείνων ρήμασι, αλλά τω πιστώ της ελευθερίας».

Είναι γεγονός ότι είμαστε τόσο πολιτισμένοι, όχι μόνο τόσο όσο το επιβάλλει η παιδεία μας, αλλά όσο το επιτρέπει η κληρονομική καταβολή των κοινωνικών

μας ενστίκτων.

Ο πολιτισμός επεξεργάζεται και χρησιμοποιεί τη φύση σαν πρώτη ύλη, για να της δώσει τις μορφές που αρχιτεκτονεί το πνεύμα. Η φύση υποτάσσεται υστερόβουλα σ' αυτήν την παραβίαση της κυριαρχίας της, ως τη στιγμή που θα ξανακάνει τους πολιτισμούς πρώτη ύλη της.



Η Αμερικανίδα πανεπιστημιακός Τζόαν Νέστλ έχει πει: «Η θέλησή μας να συνδέουμε τον πολιτισμό με την πολυώνυμη κρίση είναι η θέλησή μας να μην παραδώσουμε το πνεύμα σε έναν αντιπονητικό κόσμο. Με άλλα λόγια, είναι η θέλησή μας να αντισταθούμε στον ίδιο σκληρό πυρήνα της κρίσης που μπορεί να μεταμφιέζεται ακόμα και ως πολιτιστική εκδήλωση, πράγμα που παραπλανά και τελματώνει τον άνθρωπο, ενοχοποιώντας κάθε προσπάθειά του».

Αντίδοτο, λοιπόν, σ' αυτήν την κρίση η δημιουργία αυτού του χώρου. Με μια, όμως, προϋπόθεση. Ότι δεν πρέπει να μείνει μόνο ένας χώρος για επισκέψεις, ένας μουσειακός χώρος. Πρέπει να αξιοποιηθεί από όλους τους φορείς του χωριού μας, τους διάφορους Συλλόγους, που με μεγάλη μας ικανοποίηση βλέπουμε να δραστηριοποιούνται και σε πολιτιστικές-πνευματικές δραστηριότητες, από τον Δήμο μας και, κυρίως, από τα Σχολεία του χωριού. Θα ήμουν πολύ τυχερός ως Δάσκαλος να είχα τόσο κοντά στο Σχολείο μου έναν τέτοιο χώρο, όπου θα εμouvότο οι μαθητές μου στη χρήση των νέων τεχνολογιών, αλλά και να τον χρησιμοποιούν για διάφορες σχολικές δραστηριότητες, γιορτές, ομιλίες, μελέτη κ.λπ.

Ίσως θα μου έλεγε κάποιος ότι στην αρχή μίλησα για τον εξοπλισμό, τον ανύπαρκτο, βέβαια, της αίθουσας μας τότε και ότι, παρόλη την πενία της, μάθαμε κι εμείς κάποια γράμματα. Εκείνες τις εποχές, όμως, οι ανάγκες μας ήσαν άλλες, πολλές φορές και ανάγκες επιβίωσης μας. Σήμερα τα πράγματα άλλαξαν. Οι αξίες, βέβαια, μένουν οι ίδιες. Τα όνειρα και οι ελπίδες εν πολλοίς σήμερα έγιναν η ζωή μας. Όμως, οι κίνδυνοι που ελλοχεύουν ολόγυρά μας, για όλους μας, αλλά κυρίως για τους νέους μας είναι πολλοί και πολλές φορές αδυσώπητοι. Γι' αυτό ο αγώνας μας είναι διαρκής και πάντοτε εξαντλητικός. Γι' αυτό και η προσφορά του Γιατρού Βασιλή Κάπρου είναι προσφορά ευεργεσίας. Και το λέω αυτό τώρα, προσκρούοντας στη μετριοφροσύνη και την ταπεινότητά του, γιατί «από μια ανώνυμη ευεργεσία, η επώνυμη είναι πιο ολοκληρωμένη», όπως λέει κάποιος στοχαστής. «Ικανοποιεί αμέσως, την περιέργεια των άλλων, στέκεται σαν συγκεκριμένο παράδειγμα προς μίμηση και η δημόσια επιδοκιμασία αποτελεί την αμοιβή της». Δυστυχώς, βέβαια, ο ευεργετούμενος ξεχνάει κάποτε· ο ευεργέτης ποτέ. Ίσως έχουμε λησμονήσει εκείνον που στο πιο δύσκολα χρόνια του ελληνισμού έχτισε τούτο το Σχολείο, τον Ανδρέα Συγγρό και τους πατριώτες μας Γκορίτσα που οικοδόμησαν και πρόσφεραν στο χωριό το παλιό και καινούργιο Γυμνάσιο-Λύκειο.

Και για τους ευεργετούμενους που η ευγνωμοσύνη είναι μεγαλύτερη από την ευεργεσία είναι μια μορφή αχαριστίας, γιατί επιχειρεί να αντιστρέψει τους όρους. Γι' αυτό ο Γιατρός δεν ήθελε ποτέ ούτε θέλει να τον ευγνωμονούν.

Ας μην περάσει ποτέ από το μυαλό μας ότι: «έ, αφού έχει χρήματα, ας τα ξοδέψει για το χωριό». Ως απάντηση σ' αυτήν την παρατήρηση μπορεί να πούμε ότι πλείστοι όσοι είχαν και έχουν περισσότερα χρήματα, αλλά τα έχουν φυλαγμένα στα χρηματοκιβώτιά τους και δεν σκέφτηκαν ποτέ να τα ξοδέψουν για το καλό των συνανθρώπων τους.

Επειδή, όμως, ό,τι κι αν λέω να όσως να τα πω καταλήγω στον έπαινο και στις ευχαριστίες προς τον Γιατρό, σταματώ, αφού εκείνος, όπως προείπα, δεν θέλει τέτοια για τον εαυτό του. Πρέπει, όμως, να γίνει βίωμα όλων μας και κυρίως των νέων, που με μεγάλη ικανοποίηση βλέπω να παρίστανται, που έχουν αποστολή τους να ανασυνκροτήσουν τον ρημαγμένο κόσμο μας ότι «υπάρχει ένας ανήφορος που δεν τελειώνει σε κατήφορο: ο ανήφορος του χρέους». Και αυτό το χρέος ο Γιατρός και πρότυπό μας, υπηρέτησε σε όλην του τη ζωή. Γνώριζε με σαφήνεια και σε βάθος ότι η καλoσύνη του Ανθρώπου, η συνέπεια και ο αλτρουισμός του Γιατρού είναι περισσότερο χρέος και μετά επαγγελματικό του καθήκον.

Τον ευχαριστούμε και ευχόμαστε να είναι κοντά μας, να μας εμπνέει με το παράδειγμά του για πολλά χρόνια.

Ευχαριστώ
ΘΕΣΠΙΕΣ 9-1-2016

Ομιλία Δημάρχου Αλιάρτου-Θεσπιέων, κ. Γεωργίου Ντασιώτη

Συνέχεια από τη σελίδα 1



Σ' αυτό το Σχολείο φοίτησαν και συνεχίζουν, πάρα πολλές γενιές μαθητών από την ευρύτερη περιοχή και όλοι γνωρίζουμε ότι αποτελεί δωρεά από έναν άλλο Θεσπιέα.

Τον Χαράλαμο Γκορίτσα.

• Ως Δήμαρχος παρέλαβα την περιουσία του Δήμου σημαντικό τμήμα της οποίας αποτελεί ένα ακίνητο στην Αθήνα, επίσης δωρεά του Θεσπιέα **Στέφανου Γκορίτσα**

• Σήμερα ένας άλλος Θεσπιέας ο Ιατρός κος **Βασίλειος Κάπρος** παρέχει στο χωριό του και κατ' επέκταση σε όλο το Δήμο μας κάτι σημαντικό.

Η αξία της παροχής δεν έγκειται στο ποσό, το οποίο είναι σημαντικό, αλλά κυρίως στην λογική που θέλει να εξυπηρετήσει και δεν είναι άλλη από την πνευματική αναβάθμιση του τόπου, η οποία απαιτεί να έχει και το χώρο της.

Αναφέρω αυτά τα παραδείγματα δωρητών ως τα πιο σημαντικά κατά την κρίση μου, χωρίς να θέλω να υποτιμήσω τυχόν άλλες περιπτώσεις, για να δείξω πως οι πράξεις τους υπερβαίνουν τις απαιτήσεις μιας γενιάς και καλύπτουν ανάγκες σε πολύ μεγάλο βάθος χρόνου. Επομένως καταγράφονται στην τοπική ιστορία ως γεγονός.

Είμαστε σίγουρα τυχεροί, ως κοινωνία, όταν γύρω μας υπάρχουν άνθρωποι ανιδιοτελείς, γιατί αποτελούν παράδειγμα προς όλους, αλλά και με τις πράξεις τους καλύπτουν το κοινωνικό έλλειμμα, που η πολιτεία οφείλει να καλύψει και για διάφορους λόγους δεν το κάνει.

Η δωρεά του κου Κάπρου είναι ακριβώς η απάντηση σε κάθε ανεπάρκεια ή αδυναμία της διοίκησης διαχρονικά και η αποδιδόμενη τιμή προς αυτόν, δεν αποτελεί απλώς χρέος μας, αλλά και ευκαιρία προβληματισμού για τον ρόλο και τις ευθύνες του καθενός μας απέναντι στο κοινωνικό σύνολο.

Κυρίες και κύριοι,

Ελπίζω με αυτές σκέψεις να εξήγησα τις δυσκολίες μου για τη σύνταξη αυτής της ομιλίας, αλλά κυρίως να ανέδειξα το κίνητρο του δωρητή μας, του Ιατρού κου Βασιλείου Κάπρου, που δεν είναι τίποτα περισσότερο από το γεγονός πως είναι ένας άνθρωπος, που έχει εμπεδώσει το πνεύμα της ανιδιοτελείς και εθελοντικής προσφοράς, στο χώρο που αυτό έγινε παγκόσμια ιδέα, ΣΤΙΣ ΘΕΣΠΙΕΣ.

κύριε Κάπρο,

Σας ευχαριστούμε πολύ για τη δωρεά σας, αλλά κυρίως για την αισιοδοξία που μας δίνετε με την πράξη σας.

Επιτρέψτε μου ως ελάχιστο φόρο τιμής να σας απονεύω τιμητική πλακέτα σε εφαρμογή της ομόφωνης απόφασης του Δημοτικού μας συμβουλίου, μεταφέροντας και τις Ευχαριστίες του.

Καλή χρονιά σε όλους

ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΛΙΑΡΤΟΥ – ΘΕΣΠΙΕΩΝ

Γεώργιος Ντασιώτης

Της σύνταξης

Η ΞΕΡΟΒΡΥΣΗ, που παρόλο το όνομά της, ακόμα και σήμερα, ρέει από τους κρουνοί της, άφθονο και γάργαρο νερό, εκτός από μια φυσική πηγή, ήταν πάντα – κατά την γνώμη μου – ένα ημείο που ένωσε τα δυο χωριά. Ένας χώρος που καθημερινά επί αιώνες συναντιόντουσαν οι Ρημοκαστραίοι με τους Κασκαβελαίους, με κρύο, με χιόνι, με βροχή, με ήλιο, στο λιοπύρι, πρeώ, θράδy, απόγευμα, καράματα, μεσάνυχτα, για χαρά, για λύπη, για την καθημερινότητά τους. Διότι το νερό αποτελεί βασική καθημερινή ανάγκη για την συνέχιση της ζωής. Σίγουρα λοιπόν εκεί, θα φτιάχτηκαν φιλίες, θα δημιουργήθηκαν έρωτες, γιατί όχι θα είχαμε εντάσεις και καυγάδες, όλα μέσα στην ζωή είναι, αλλά ήταν και ένα σταθερό ημείο αναφοράς των δυο χωριών. Και ο πετροπόλεμος που οι παλιοί θυμούνται και αυτός μέσα στο διάβα της ζωής προέκυψε αλλά η ζωή τον προσπέρασε και προχώρησε. Σήμερα που τα χωριά μας λιγότεςφαν και οι εκπαιδευτικές τους δομές ενώθηκαν πλήρως, που οι νέοι και των δυο χωριών θα έχουν κοινή εκολική ζωή από το νηπιαγωγείο, και όχι από το Γυμνάσιο που είχαμε εμείς, ας δούμε μπροστά και δε ότι μας ενώνει...

Η ΞΕΡΟΒΡΥΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 1/28-2- 2017/ΕΤΟΣ 1^{ΟΝ} - ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ «τέως Δήμου Θεσπιών» ΒΟΙΩΤΙΑΣ

ΙΑΡΥΤΗΣ-ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ: Νικόλαος Ι. Δημητρίου
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
Καλλιστράτου 54, ΤΚ. 15771, Ζωγράφου
ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ: 210 7754441, 22620 65797, 6974191736
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: kaskaveli1@yahoo.gr

Η ΕΗΜΕΡΙΑ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν απαραίτητα την εφημερίδα. Η εφημερίδα μας δέχεται επιστολές & άρθρα για δημοσίευση, με τοπικό περχόμενο, δεν δέχεται εξώδικα & μηνύσεις.

Το ιστολόγιό μας είναι:
<http://leontari-thivon.blogspot.com>

Τα τεύχη της ΞΕΡΟΒΡΥΣΗΣ:
<http://sites.google.com/site/topolyandriou>